

havde søgt at bremse den, var han bleven revet over Ende.

Frk. Katinka havde altid haft en Del tilovers for denne af Alle saa haardt bedømte Mand. Hvilke hans Planer egentlig var, vidste hun lige saa lidt som nogen Anden, — og de interesserede hende heller ikke. Men det oplivede hende en Gang imellem at tale med et Menneske, der syntes hende at betragte Livets Rørelser omtrent lige saa ædrueligt, som hun selv. Alle de Egenskaber, der havde gjort ham saa ilde anset i hans egen Kreds, hans Mistænksomhed, hans hemmelighedsfulde Væsen, hans snu, koldsindige Overlæg, hans Forkærlighed for i snævre Vendinger at lirke og lure sig frem ved Kneb og Forstillelse i Stedet for paa Holger Danskes Vis at svinge Sværdet med aaben Pande ... Alt dette frastødte hende slet ikke, ja det tiltalte hende endog som Vidnesbyrd om en forstandig Opfattelse af Livet og Menneskene.

„Naa ... er der saa noget Nyt ... ovre fra Deres Side?“ fremstødte hun, da de en Stund havde siddet tavse overfor hinanden.

„Aa nej, saadan noget Større er der da ikke at melde om. Det lider jo Altsammen jævntvæk i den gamle Skure. Vi har det jo immer lidt rigeligt med Djævelsnak og Svovlstank, saa man